

Η κόλαση της σκοτεινής σπηλιάς μεταβάλλεται σε Παράδεισο

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Βλέποντας ο γέροντας την υπερβολική προθυμία του δόκιμου Χαράλαμπου, μια μέρα τον προσκαλεί ιδιαιτέρως και του λέει:

- Εκεί πάνω σε κείνα τα βράχια που βλέπεις, έχει μια μικρή σπηλιά. Σε διαβεβαιώ ότι είναι παράδεισος. Λοιπόν,θα σκαρφαλώσεις να πας εκεί και θα μείνεις μέχρι να σε φωνάξω. Εντάξει;
- Να'ναι ευλογημένο γέροντα.

“Βάζω,λέει ο Χαράλαμπος, μετάνοια και αμέσως σκαρφαλώνω στα βράχια. Πλησιάζω στη σπηλιά. Αλλά τι να δεις! Ένας άγριος τόπος που μόνο φίδια μπορούσαν εκεί να κατοικήσουν και η σπηλιά τόσο στενή που μόνο σκυφτά μπορούσες να μπεις μέσα. Στην αρχή σαν άνθρωπος δείλιασα,φοβήθηκα και συγχρόνως μονολογούσα: “Ε,γέροντα πού μέστειλες εδώ; Αυτός είναι ο παράδεισος; Βρε εδώ κόλαση είναι.Όχι παράδεισος. Για να δούμε πώς θα τη βγάλουμε ώσπου να τελειώσει ο κανόνας,να με φωνάξει ο γέροντας να κατέβω. Όμως, αφού το'πε ο γέροντας, κάτω δεν το βάζω. Έστω και να πεθάνω,αν δεν με φωνάξει ο γέροντας πίσω δεν γυρνάω.Ας πεθάνω στην υπακοή παρά να λιποτακτήσω”.

Αρχίζω,λοιπόν,τον κανόνα μου.Δώστου-δώστου μετάνοιες,προσευχή.Δεν άργησε να υποχωρήσει ο φόβος και η δειλία και άρχισα να αισθάνομαι άνετα. “Αφού,λέω,για προσευχή σ'έστειλε ο γέροντας,βάλε Χαράλαμπε όλη σου την βία”. Βία-βία, δεν άργησε να θερμανθεί η καρδιά μου και να εκπηγάζει κρουνούς τα δάκρυα δοξολογίας και ευχαριστίας. Εκεί αξιώθηκα την πρώτη θεωρία, όπου σταματά,κατά τους Πατέρες,ο νους. Δεν ενεργεί αυτός,αλλά ενεργείται απ'το Άγιο

Πνεύμα, που τον οδηγεί όπου θέλει, μέχρι και αυτούς ακόμα τους ουρανούς. Επανερχόμεν στην φυσική μου κατάσταση και πάλι άλλη αρπαγή σε άλλα ουράνια σκηνώματα. Τούτο επαναλήφθηκε δυο-τρεις φορές. Τότε έπαθα κάτι παρόμοιο με τους μαθητές του Χριστού στο Θαβώρ κι έλεγα: “καλόν εστίν ημάς ώδε είναι. Όντως εδώ που μ’έστειλε ο γέροντάς μου είναι παράδεισος. Μακάρι να μη με φωνάξει ποτέ να κατέβω ξανά απ’αυτό τον παραδεισένιο τόπο”.

Κι,όμως,μετά από δυο-τρεις μέρες ακούω μια γνωστή φωνή,κάτω,από τα καλυβάκια: “Χαράλαμπε,είπε ο γέροντας να κατέβεις”.

Ε, δεν θα με πιστέψετε πόση δυσφορία μου ήλθε όταν άκουσα την εντολή να γυρίσω. Κι όμως δεν μπορούσα αλλιώς.Βρισκόμουν στην υπακοή. Μόλις γυρνάω και η αλλοίωση στο σκυφτό πρόσωπό μου ήταν ολοφάνερη, με περιλαμβάνει ο γέροντας και μου λέει: “Θέλω,Χαράλαμπε,να μου πεις την αλήθεια. Είναι παράδεισος εκεί που σ’έστειλα ή όχι;”. Εγώ συγκινημένος με σκυφτό πρόσωπο του απαντώ με βουρκωμένα μάτια: “Ναι γέροντα,πράγματι είναι παράδεισος”. Ε, δεν άντεξε ο γέροντάς μου, μ’έβαλε στην αγκαλιά του και με φιλούσε.

Κατά κανόνα, ο γέροντάς μας, συμπεριφερόταν αυστηρά. Όμως,μερικές φορές, όταν διαπίστωνε πνευματική πρόοδο στα καλογέρια του, δεν άντεχε από την χαρά του. Μας φανέρωνε τον πραγματικό εαυτό του. Μας αγκάλιαζε και,συγκινημένος, δεν μπορούσε να βαστάξει τα δάκρυα”.

Από το βιβλίο του Ιωσήφ Μ.Δ. “ΠΑΠΑΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΗΣ- Ο απλοϊκός ηγούμενος και διδάσκαλος της νοεράς προσευχής

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com